

Arrest

nr. 258 329 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 30 juni 2019, diende op 20 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeksters vingerafdrukken werden genomen op 24 april en 2 mei 2019 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 17 december 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 17 december 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 20/08/2019
Overdracht CGVS: 16/01/2020*

U werd op 19 oktober 2020 van 09u08 tot 11u57 een eerste keer gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Kakiese Lowambuy loco meester Chatchatrian, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig. U werd een tweede keer gehoord op het CGVS op 25 november 2020 van 13u15 tot 17u23, opnieuw bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Chatchatrian, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 1 mei 1993 te Mogadishu, Somalië. U heeft de Somalische nationaliteit. U behoort tot de clan Abgal. U woonde tot aan uw huwelijk in 2010 in de wijk Jungal van het district Yaqshid in Mogadishu. Uw vader raakte vermist toen u 7 jaar oud was. U werd opgevoed door uw moeder, die straatveegster was. U ging niet naar school en deed thuis huishoudelijke taken.

U huwde in 2010 gedwongen met uw eerste echtgenoot, A.M.M. Hij was een lid van Al-Shabaab. U verhuisde tien dagen na het huwelijk met hem naar Jowhar. Uw echtgenoot mishandelde en bedreigde u. U moest een sluier dragen en mocht niet buiten komen. U kreeg samen drie dochters: N. (2011), F. (2013) en Na. (2015).

Uw echtgenoot vluchtte met Al-Shabaab weg uit de stad maar bleef u 's nachts bezoeken tot u zwanger werd van uw jongste dochter. Daarna raakte hij vermist. In 2015 vroeg u de scheiding (fasaq) aan en ging bij uw vriendin N.M.A. wonen. Toen uw ex-echtgenoot over de scheiding hoorde, begon hij u telefonisch te bedreigen en viel hij u thuis aan. In juni 2017 huwde u met uw tweede echtgenoot, die soldaat was. Na dit huwelijk verergerden de bedreigingen. In mei 2018 was uw zus I. op bezoek en werd ze door uw ex-echtgenoot doodgeschoten op de markt van Jowhar, omdat hij dacht dat u het was. U werd later zelf thuis aangevallen en uw tweede echtgenoot werd op zijn werk aangevallen. In juli 2018 besloot u terug naar Mogadishu te verhuizen, waar uw moeder nog steeds woonde. U liet uw kinderen en uw echtgenoot achter in Jowhar.

De bedreigingen stopten echter niet. Uw ex-echtgenoot bleef u telefonisch bedreigen. In augustus 2018 werd uw moeder thuis neergeschoten door uw ex-echtgenoot, terwijl u op de markt was. Ze werd opgenomen in het Digfeer-ziekenhuis en 25 dagen later overgebracht naar Turkije. U reisde met haar mee. Ze overleed in Turkije op 23 februari 2019. U woonde daar in het huis van uw schoonzus, de zus van uw tweede en huidige echtgenoot. U verliet Turkije in de vierde maand van 2019. U reisde met smokkelaars naar Griekenland, waar u verbleef tot het einde van de zesde maand van 2019. U kwam met het vliegtuig van Griekenland naar België, waar u aankwam op 30 juni 2019. U diende uw verzoek om internationale bescherming in bij de betrokken Belgische instanties op 20 augustus 2019.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten voor:

- 1. Een geboortecertificaat*
- 2. Een certificaat van identity confirmation*
- 3. Een huwelijksakte dd. 2/06/2017 van het huwelijk met uw tweede echtgenoot*
- 4. Medische documenten met betrekking tot uw medische behandelingen in België*

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u met de dood bedreigd werd door uw ex-echtgenoot, lid van Al-Shabaab, met wie u gedwongen gehuwd zou zijn in 2010 en van wie u gescheiden zou zijn in 2015. Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt.

U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de vluchtmotieven waarop u zich beroept.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw gedwongen huwelijk niet kunnen overtuigen. Er werd u aan het begin van het tweede persoonlijk onderhoud nochtans expliciet duidelijk gemaakt dat twijfels over het gedwongen huwelijk de reden waren voor uw herconvocatie (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 25 november 2020 (verder "NPO 2"), p. 3), maar u slaagde er niet in om die twijfels te weerleggen.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoe u tot het huwelijk gedwongen werd. U verklaarde tijdens het eerste interview dat uw echtgenoot u voor het eerst benaderde op straat. Omdat hij u naar huis volgde, wist hij waar u woonde. Na de ontmoeting op straat kwam hij naar uw huis om uw hand te vragen. Hij had een discussie met uw moeder en sloeg uw zus met de achterkant van een geweer op haar hoofd. U zou een maand na de eerste ontmoeting met hem gehuwd zijn (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 19 oktober 2020 (verder "NPO 1"), p. 8), nadat hij u herhaaldelijk telefonisch bedreigd had (NPO 1, p. 7). Ook verklaarde u toen: "ik weet niet waarom hij mij koos, maar hij ontmoette mij op straat" (NPO 1, p. 8). Tijdens het tweede interview verklaart u echter dat hij u "vier, vijf maanden lang" belde alvorens hij u benaderde op straat (NPO 2, p. 7). U herinnert zich plots niet meer wanneer hij naar uw huis kwam, maar wel dat hij met uw moeder sprak: "ze gingen niet akkoord, ze riepen naar elkaar, en dan vertrok hij" (NPO 2, p. 8; nogmaals bevestigd p. 11). Geconfronteerd met wat u tijdens het eerste interview verklaarde over de timing, antwoordde u "nee, ik heb dat niet gezegd" (NPO 2, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat u de tweede keer het incident met uw zus niet vermeldde, zelfs toen letterlijk werd voorgelezen wat u de eerste keer verklaard had, antwoordde u "ik heb dat niet gezegd" (NPO 2, p. 11). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheden niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd.

Ook uw overige verklaringen over dit eerste huwelijk weten niet te overtuigen. Zo kan u heel weinig vertellen over de huwelijksceremonie (NPO 1, p. 8; NPO 2, p. 11-12). Bovendien slaagt u er niet in een doorleefd beeld van uw echtgenoot te schetsen. Gevraagd om in detail over hem te vertellen, wat voor iemand hij was, beperkt u zich tot generieke elementen zoals zijn huidskleur en grootte: "hij was een lange, zwarte man" (NPO 1, p. 20), wat bezwaarlijk als een gedetailleerd antwoord beschouwd kan worden. Ook tijdens het tweede interview, wanneer u al weet dat er aan uw verhaal getwijfeld wordt, en opnieuw gevraagd om meer in detail over hem te vertellen, geraakt u niet verder dan "hij was een zwarte man, hij had een slecht karakter, hij sloeg mij fysiek. Hij viel mij aan omdat hij mijn kinderen wou wegnemen. Hij was een man met een slecht karakter" (NPO 2, p. 17). De vraag werd daarna meermaals opnieuw gesteld met andere bewoordingen, en toch slaagt u er niet in om meer te vertellen over uw ex-man, met wie u vijf jaar getrouwd was, die bovendien de spilfiguur is in uw vluchtrelaas (NPO 2, p. 18). U kan daarnaast ook niet aangeven hoe hij zijn dagen doorbracht. Verder blijft u met allerlei synoniemen herhalen dat hij u slecht behandelde, maar slaagt u er amper in dit concreet te maken (NPO 2, p. 18). Dat u niet op een meer gedetailleerde manier kan vertellen over het karakter en over het doen en laten van uw man, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw.

Ten tweede, en hierbij aansluitend, kunnen uw verklaringen over uw verhuis van Mogadishu naar Jowhar in het kader van uw gedwongen huwelijk evenmin overtuigen. U verklaart dat u tien dagen na het huwelijk verhuisd bent naar Jowhar. U kan echter niet vertellen welke plaatsen u onderweg tegenkwam, omdat u in een geblindeerde wagen zat (NPO 2, p. 13). Met uw verklaringen overtuigt u niet dat u effectief in Jowhar gewoond zou hebben. U kan de wijken correct opnoemen en weet dat het Intersos ziekenhuis aan het begin van de stad ligt als je uit de richting van Mogadishu komt (NPO 2, p. 14). Er zijn echter een groot aantal zaken die u niet weet, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt. Van iemand die acht jaar in een stad gewoond heeft, kan meer kennis verwacht worden dan wat u tijdens het interview liet blijken. Zo verklaart u dat u op twee plaatsen in de stad gewoond hebt en dat beide huizen niet dicht bij elkaar waren (NPO 2, p. 27). U situeert het huis waar u met uw echtgenoot woonde "als je van de kant van Hamar komt, is er een ziekenhuis genaamd Intersos. Als je daar passeert, is het huis achter een hotel genaamd Ali Ma'ow" (NPO 2, p. 14). Het huis waar u bij uw vriendin woonde situeert u op quasi identiek dezelfde manier, hoewel u eerder zei dat beide huizen niet dicht bij elkaar waren (NPO 2, p. 27): "dichtbij was er een hotel, wat was de naam? Het is de achterkant van Intersos ziekenhuis". Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u plots dat het vorige huis dicht bij het Mother and Child Hospital was (NPO 2, p. 27). Daarnaast kent u geen namen van moskeeën, weet u enkel dat de moskee dicht bij het politiestation is, en beweert u dat u de naam nooit gehoord hebt en het gewoon "de moskee" genaamd werd (NPO 1, p. 14). Uit de informatie ter beschikking van het CGVS blijkt dat nochtans er meerdere moskeeën zijn die onmogelijk allemaal "de moskee" kunnen heten (zie administratief dossier). U weet dat er een rivier is, maar kent de naam niet. Het is onwaarschijnlijk dat u de naam in de acht jaar dat u er woonde nooit heeft gehoord, des te meer omdat de rivier in die acht jaar zeker één keer zwaar overstroomd is, wat u wel weet, maar waarvan u het jaartal niet kent (NPO 2, p. 14-15).

Uit informatie ter beschikking van het CGVS blijkt ook dat die overstroming in 2013 onder meer tot gevolg had dat er heel wat mensen moesten vluchten en dat er een aantal ontheemdenkampen in de stad ontstonden. Ook brak er malaria uit en was er hongersnood, omdat de stad onbereikbaar was en de voedselprijzen stegen (zie administratief dossier). U bent hier ondanks de zeer grote impact die de overstromingen op de gehele stad hebben gehad, in het geheel niet van op de hoogte (NPO 2, p. 14). U weet eveneens niet dat er in 2013 een grote polio-vaccinatiecampagne was in Jowhar (zie administratief dossier), terwijl u toen zelf al één kind had. Gevraagd of u zich verkiezingen in Jowhar herinnert, vermeldt u verkiezingen van delegates in de tweede maand van 2017 (NPO 2, p. 16). U situeert de verkiezingen niet alleen op het verkeerde moment in de tijd, u bent in het geheel niet op de hoogte van wat de impact op het dagelijkse leven was in de aanloop naar de verkiezingen van eind 2016, hoewel deze impact volgens de informatie ter beschikking van het CGVS best groot was (zie administratief dossier). U maakt zich ervan af met "ik heb dat niet gezien" (NPO 2, p. 16). Verder weet u niet wanneer AMISOM naar Jowhar kwam en heeft u ze nooit gezien. U verklaart dat u dat niet weet omdat u uw "eigen problemen" had (NPO 2, p. 14). De komst van AMISOM is nochtans gelieerd aan uw eigen problemen, aangezien AMISOM naar de stad kwam om Al Shabaab te verdrijven. Ook wanneer dat gebeurde, weet u niet, wat bedenkelijk is aangezien u met een lid van Al Shabaab beweert getrouwd geweest te zijn. Tijdens het eerste interview verklaart u dat Al Shabaab in augustus 2014 verdreven werd (NPO 1, p. 21) en tijdens het tweede interview "rond 2013" (NPO 2, p. 17). Uit de informatie ter beschikking van het CGVS blijkt dat Al Shabaab reeds in december 2012 uit de stad werd verdreven (zie administratief dossier). U bent evenmin op de hoogte van incidenten met of aanslagen door Al Shabaab, terwijl er uit de beschikbare info blijkt dat er toch heel wat gebeurd is in alle jaren dat u daar gewoond zou hebben. Zo waren er zware veiligheidsoperaties nadat Al-Shabaab uit de stad verdreven werd, werd er een nachtklok ingevoerd, werden er huiszoekingen gedaan op zoek naar leden van Al Shabaab. Ook vielen er doden bij aanvallen door Al-Shabaab op overheidstroepen, viel Al-Shabaab de luchthaven van Jowhar aan, waren er meerdere granaataanvallen en ontploffingen en was er een aanval op het politiekantoor (zie administratief dossier). Uw gebrekkige kennis van de veiligheidssituatie in de stad waar u omwille van uw gedwongen huwelijk gewoond zou hebben, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid nog verder.

Uit bovenstaande vaststellingen kan dan ook geconcludeerd worden dat u er hoegenaamd niet in slaagt uw beweerde gedwongen huwelijk – de oorzaak van uw persoonlijke problemen in Somalië - aannemelijk te maken. Uw verklaringen over het vermeende huwelijk zelf, als over uw beweerde eerste echtgenoot, als over de stad Jowhar, waar u na uw huwelijk gedwongen naartoe zou zijn verhuisd, zijn erg vaag, weinig concreet en op sommige punten zelfs tegenstrijdig.

Daar er geen geloof wordt gehecht aan uw gedwongen huwelijk, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u aanhaalt als gevolg hiervan. U stelt namelijk dat uw ex-echtgenoot, lid van Al-Shabaab, met wie u gedwongen gehuwd zou zijn geweest, u met de dood bedreigde omwille van uw scheiding. Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt nog bevestigd door een aantal andere vaststellingen die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen.

Zo legt u bovenop uw ongeloofwaardige verklaringen over het gedwongen huwelijk tegenstrijdige verklaringen af over de verdwijning van uw echtgenoot en de daaraan verbonden echtscheiding. Zo verklaarde u tijdens het eerste interview dat uw echtgenoot in augustus 2014 samen met andere leden van Al Shabaab gevlucht zou zijn uit Jowhar en zich verborgen gehouden zou hebben in de bossen (NPO 1, p. 21-22). De datum van zijn vlucht stemt ten eerste al niet overeen met de datum waarop Al Shabaab uit de stad verdreven werd, zoals hierboven reeds beschreven. Bovendien verklaarde u tijdens het tweede interview iets anders, namelijk dat hij verdween toen u zwanger werd van uw jongste dochter. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat Al Shabaab reeds in december 2012 verdreven zou zijn uit de stad, verklaarde u ineens dat hij 's nachts nog wel op bezoek bleef komen tot u zwanger werd. Ten eerste is deze verklaring tegenstrijdig aan uw verklaringen uit het eerste interview, en ten tweede is dit weinig plausibel gezien de situatie in de stad toen, aangezien er regelmatig een avondklok werd ingesteld en er heel veel gecontroleerd werd (zie administratief dossier). Bovendien legt u ook nog tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u de scheiding aanvraagde, naar aanleiding van het vermist zijn van uw echtgenoot, wat extra merkwaardig is, aangezien u uw bevalling als referentiepunt gebruikt. Tijdens het eerste interview verklaart u "ik vroeg de scheiding aan kort voor ik ging bevallen, in 2015" (NPO 1, p. 21). Tijdens het tweede interview daarentegen verklaart u dat het na de bevalling was (NPO 2, p. 23). Ook daar legt u nog bijkomend tegenstrijdige verklaringen af: u verklaart eerst twee keer dat het vijf maand na de bevalling was, om dat later te ontkennen en te zeggen dat u gezegd hebt dat het vijf dagen was (NPO 2, p. 24). Daarop aansluitend zijn de verklaringen over wat u na de scheiding deed ook tegenstrijdig. Tijdens het eerste interview verklaarde u dat uw echtgenoot u begon te bedreigen toen hij van de scheiding hoorde.

Hij bedreigde u telefonisch en kwam ook naar het huis waar u met hem gewoond had: “soms kwam hij naar het huis, toen hij naar het huis kwam, liep ik weg. Toen verhuisde ik van het huis waar hij wist dat ik woonde naar het huis van mijn vriendin” (NPO 1, p. 22). U verhuisde nadat u bevallen was. (NPO 1, p. 22) – wat een bijkomende tegenstrijdigheid oplevert met de verklaring tijdens het tweede interview dat u pas na de bevalling gescheiden zou zijn –. Tijdens het tweede interview verklaarde u ook dat u na de scheiding onmiddellijk verhuisde naar het huis van uw vriendin “omdat hij wist dat ik daar woonde, hij zou komen” (NPO 2, p. 23) én dat u pas terug van uw ex-man hoorde in de zevende maand van 2016, wat dus maanden of misschien bijna een jaar na de scheiding is. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen reageert u “nee, ik heb dat niet gezegd, ik ben verhuisd na de fasaq. Hij kende het huis, hij zou gekomen zijn”, “het is waar, ik lieg niet” en “er zijn geen verschillen, ik heb hetzelfde gezegd” (NPO 2, p. 25). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheden opnieuw niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnt.

Aansluitend bij uw steeds minder geloofwaardig wordende verklaringen over de scheiding, legt u ook nog tegenstrijdige verklaringen af over de door u beweerde bedreigingen door uw ex-echtgenoot na de scheiding. Zoals hierboven reeds beschreven, verklaart u tijdens het eerste interview dat hij u vrij snel na de scheiding begon te bedreigen en u zelfs thuis kwam opzoeken, waardoor u verhuisde (NPO 1, p. 22), terwijl u tijdens het tweede interview verklaart dat u pas het jaar daarna, in de zevende maand van 2016 terug van hem hoorde (NPO 2, p. 23). Tijdens het eerste interview legde u vooral vrij algemene verklaringen af over de bedreigingen die hij tegenover u geuit zou hebben. U herhaalt wel dat hij u vaak bedreigde, voornamelijk telefonisch, en dat hij één keer naar het huis van uw vriendin kwam. U wist enkel dat het in 2016 was, maar niet meer in welke maand (NPO 1, p. 22). U wist wel nog dat hij u toen met de achterkant van een geweer sloeg en dat uw vriendin weg liep naar een plaats waar de soldaten van de overheid waren (NPO 1, p. 23). Tijdens het tweede interview weet u plots wel dat hij in 2016, rond de achtste maand, naar het huis van uw vriendin kwam (NPO 2, p. 26). Ook verklaart u ineens dat hij u in uw gezicht sloeg met zijn hand. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u “nee, de achterkant van het geweer is later, de aanval was verschillende keren” (NPO 2, p. 26). Gevraagd wanneer die andere aanvallen dan waren, verklaarde u “dat is toen ik met de man getrouwd was. Dat was wanneer het erger werd” (NPO 2, p. 26). Later vult u aan: “toen we kort getrouwd waren, viel hij mij aan, dat is wanneer hij mij sloeg met de achterkant van het geweer. Mijn echtgenoot was niet thuis” (NPO 2, p. 28). Dit incident had u niet vermeld tijdens het eerste interview. Toen verklaarde u alleen dat de bedreigingen erger werden na uw tweede huwelijk en dat in de vijfde maand van 2018 uw zus door hem vermoord werd (NPO 1, p. 23). Dan zou hij u na het overlijden van uw zus blijven bedreigen zijn, tot hij u op een nacht thuis aanviel, terwijl uw (tweede) echtgenoot bij u was (NPO 1, p. 23). Dat was in de zevende maand van 2018. U vertrok toen naar Mogadishu (NPO 1, p. 24). Deze laatste opeenvolging van feiten is afwezig tijdens uw tweede interview, waar u verklaart dat er tussen de dood van uw zus en uw vertrek naar Mogadishu enkel telefonische bedreigingen waren (NPO 2, p. 30). De vraag of er tussen de dood van uw zus en uw vertrek naar Mogadishu nog iets gebeurd was, en of er nog iemand anders aangevallen werd, werd u drie maal gesteld. U vermeldt enkel een incident waarbij uw tweede echtgenoot op zijn werk zou zijn aangevallen – wat u tijdens het eerste interview ook niet had vermeld – en de telefonische bedreigingen (NPO 2, p. 30). Daarna geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste interview gezegd had dat u naar aanleiding van een aanval bij u thuis was gevlucht naar Mogadishu, antwoordt u “ik moet daar nog komen, ik ben daar nog niet” en “ik ben in de war, als ik eraan denk ben ik in de war” (NPO 2, p. 30). Dat laatste zou nog aannemelijk zijn als de vraag niet duidelijk was gesteld, en als uw algemene geloofwaardigheid niet reeds was ondermijnd, maar is geen afdoende weerlegging van de tegenstrijdigheid bij een vraag die drie keer werd herhaald, wat uw algemene geloofwaardigheid nóg verder ondermijnt.

Daarbovenop spreekt u zichzelf tegen over waarom u naar Mogadishu bent gevlucht en zijn er ook tegenstrijdigheden in uw verklaringen over wat er daar is gebeurd. U verklaarde tijdens uw beide interviews meermaals dat uw ex-man u bedreigde omdat hij de kinderen van u wou afnemen (NPO 1, p. 22; NPO 2, p. 17, 24, 25, 26). Gevraagd waarom u de kinderen niet meenam naar Jowhar, antwoordde u “hij volgt mij waar ik ben, dat is waarom ik de kinderen achterliet” (NPO 2, p. 31). Daarop aansluitend gevraagd waarom u naar Mogadishu ging, antwoordt u “ik ging naar daar om vrede te vinden bij mijn moeder, om daar veilig te zijn” (NPO 2, p. 31). Deze twee elementen spreken elkaar tegen: u kan niet veilig zijn op een plaats waar hij u zou volgen. Daarmee geconfronteerd antwoordde u uiteindelijk “ik denk dat hij denkt dat ik de kinderen meegenomen heb, hij gelooft niet dat ik de kinderen achtergelaten heb” (NPO 2, p. 31). Dit is op zijn beurt dan weer moeilijk te rijmen met het feit dat hij u overal zou volgen en het feit dat “hij wist elke stap die ik zette, gelijk waar ik was” (NPO 1, p. 20). Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor nog verder ondermijnd.

Daarnaast zijn er tegenstrijdigheden in uw verhaal over de feiten die na uw terugkeer naar Mogadishu plaatsvonden.

Zo verklaarde u tijdens het eerste interview dat uw ex-echtgenoot u bleef bedreigen toen u in Mogadishu was, dat hij op een dag naar het huis van uw moeder kwam toen er niemand was behalve uw nichtje, hij terug vertrok, de volgende dag terugkwam en uw moeder aanviel (NPO 1, p. 17-18; 24). Tijdens het tweede interview verklaart u echter dat hij vóór hij uw moeder aanviel al een keer naar het huis kwam en een discussie met haar had: "hij kwam naar haar, hij zei als je je dochter niet aan mij geeft, zal ik je doden" (NPO 2, p. 32). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, reageert u: "ik herinner het mij niet, ik weet het niet" (NPO 2, p. 33). U slaagt er wederom niet in de tegenstrijdigheid te weerleggen. Daarbovenop verklaarde u tijdens het eerste interview dat de burens getuige waren van de schietpartij: "ze hadden een discussie, er was geluid in het huis, ze hoorden het en gingen kijken en dan schoot hij" (NPO 1, p. 19). Bij het tweede interview verklaart u echter dat het uw nichtje was die getuige was: "ik wist dat hij degene was die haar neerschoot, omdat het meisje zei dat hij het was" (NPO 2, p. 33). U slaagt er ook niet in om deze tegenstrijdigheid te weerleggen, wat uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnt.

Bovendien is het, bovenop uw tegenstrijdig verhaal, niet aannemelijk dat uw ex-echtgenoot erin slaagde uw zus én uw moeder te doden, maar dat hij, hoewel hij meermaals de gelegenheid had, er nooit toe gekomen is u zelf te doden of zelfs maar op u te schieten. Ook is het op zijn minst vreemd dat hij u zoveel jaren lang bleef achtervolgen, en zelfs helemaal van Jowhar naar Mogadishu reisde omdat hij er nog steeds niet in geslaagd was om u te doden ondanks meerdere kansen, én u dan bovendien nog steeds niet kon doden.

Ten laatste zijn uw verklaringen over hoe u met uw moeder het land verliet en naar Turkije reisde niet geloofwaardig. U verklaart dat uw moeder na de aanval door uw ex-echtgenoot werd opgenomen in het Digfeerziekenhuis voor 25 dagen en daarna werd overgebracht naar Turkije (NPO 1, p. 17; NPO 2, p. 32). Uw moeder zou een paspoort en visum hebben gekregen via het ziekenhuis, en de reis werd voor haar georganiseerd. U kon met haar meereizen. Uw huidige (tweede) echtgenoot zou uw papieren voor u geregeld hebben. U slaagt er echter niet in doorleefde verklaringen af te leggen over het verloop van die reis en kent u niet eens de naam van het ziekenhuis waar uw moeder werd opgenomen in Turkije. Ook verklaarde u bij uw interview bij de DVZ dat u in Turkije in Istanbul in de wijk Amiyatka (Sparta) verbleef waar u en uw moeder een huis huurden (Verklaring DVZ, p. 12). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder naar een ziekenhuis in Ankara werd gebracht (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 33). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd verklaarde u "nee we zijn geland in Istanbul, ze is van daar naar Ankara meegenomen", dat u in transit was, en dat u met andere Somalische meisjes in een huis woonde (NPO 1, p. 27). U verklaarde bij het CGVS ook dat uw moeder het ziekenhuis nooit verliet en daar overleed (NPO 1, p. 32; NPO 2, p. 33). U ondermijnt hiermee nog verder uw geloofwaardigheid. Bovendien slaagt u er ook niet in om documenten of een begin van bewijs voor te leggen van een reis die via officiële kanalen verlopen is omdat ze "vielen in de oceaan toen ik naar Griekenland ging" (NPO 1, p. 25). Tijdens het tweede interview gevraagd of er echt geen mogelijkheid was, antwoordt u "Wie kan het voor mij krijgen?" (NPO 2, p. 35).

Uw algemene geloofwaardigheid wordt volledig ondermijnd door al uw tegenstrijdige verklaringen. Zo slaagt u er niet in te overtuigen over uw eerste (gedwongen huwelijk). Daarbij aansluitend kunnen uw verklaringen over uw verhuis naar Jowhar in het kader van het gedwongen huwelijk ook niet overtuigen. U legt in deze context bovendien ook nog tegenstrijdige verklaringen af over de verdwijning van uw echtgenoot en de daaraan verbonden echtscheiding. Daarbovenop zijn er veel tegenstrijdheden in de verklaringen over de bedreigingen door uw ex-echtgenoot na de scheiding én spreekt u zichzelf tegen over de redenen van uw vlucht naar Mogadishu en over wat er in Mogadishu nog gebeurd is voor u het land verliet. Ook uw verklaringen over de medische transfer van uw moeder en het gebrek aan bewijs hiervan, ondermijnen uw geloofwaardigheid nog verder.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Betreffende de door u neergelegde Somalische documenten dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten.

Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers.

Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder geboorteaktes en huwelijksaktes, zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde documenten op zich niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas op te heffen. Deze documenten hebben bovendien geen rechtstreeks verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, en uw Somalische herkomst wordt door het CGVS niet betwist. De medische documenten uit België stellen enkel uw medische toestand vast, maar houden geen verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, noch met een risico voor toekomstige vervolging in uw land van herkomst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_2020421.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 21 april 2020) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. In Mogadishu gebruikt al-Shabaab, in tegenstelling tot de rurale gebieden, dan ook eerder terreur en politiek geweld. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven, IED's) en door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden aan de overheid en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten). De meeste gewelddaden in de hoofdstad worden toegeschreven en/of opgeëist door al-Shabaab. De door al-Shabaab geclaimde aanslagen viseren zowel overheidsgebouwen, overheidsfunctionarissen en veiligheidstroepen als restaurants en hotels populair bij regerings- en veiligheidspersoneel. Hierbij vallen soms burgerdoden. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Al-Shabaab stelt zelf dat ze geen burgers viseren als doelwit, maar dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Door de toegenomen militaire acties in 2019 tegen al-Shabaab in de regio rond de hoofdstad en het opvoeren van de veiligheidsmaatregelen in de stad, daalt het aantal complexe aanslagen met autobommen in de hoofdstad. Het aantal aanslagen met IED's neemt echter toe. Eind december 2019 maakt al-Shabaab met een aanslag op een druk kruispunt naar schatting bijna 100 doden, waaronder burgers. Deze aanslag zet kwaad bloed bij de bevolking die dit toont in een betoging enkele dagen later. Voor de eerste keer verontschuldigt al-Shabaab zich publiekelijk voor de burgerdoden en de geleden materiële schade. De activiteiten van ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) zijn erg beperkt in de hoofdstad. Zo eist ISS in de onderzochte periode slechts twee gewelddadige incidenten op. Naast gewelddaden door terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, AMISOM en onbekende gewapende groepen. Er is ook sprake van gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. In vergelijking met de vorige verslagperiode is het totaal aantal gewelddadige incidenten gemiddeld echter gedaald. Ook het aantal gewelddadige incidenten waar specifiek burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians), is verder gedaald. Het merendeel van deze incidenten zijn gerichte moorden met vuurwapens, meestal op zakenlui, ambtenaren en clanoudsten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. De snelle verstedelijking zorgt voor een boost in de bouwsector. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is en voor vele uitdagingen staat. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie.

De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. De inspanningen van de lokale bevolking en de terugkerende Somaliërs uit de diaspora veranderen de economische scene in Mogadishu. Wat de sociale basisdiensten betreft, dient te worden opgemerkt dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Zo telt Mogadishu een zestigtal ziekenhuizen, zowel publieke en privéklinieken, en een negentigtal gezondheidscentra. Voorts zijn er ongeveer 250 basisscholen, 200 middelbare scholen en ongeveer 100 instellingen voor hoger onderwijs te vinden. In november 2018 lanceerde men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu. De toegenomen stabiliteit leidt ertoe dat steeds meer jongeren toetreden tot het basis- en secundair onderwijs. In juni 2019 studeerden voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten af aan de Somali National University in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U bent geboren en getogen in Mogadishu. U bent een volwassen vrouw, in goede gezondheid. U toonde zelfstandigheid door naar België te reizen. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om een slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door uw vele tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen doorheen beide persoonlijke onderhouds, oordeelt het CGVS immers dat u geen volledig en correct zicht geeft op uw levensloop en -omstandigheden in Somalië. Uw herkomst uit Mogadishu wordt weliswaar niet in twijfel getrokken in deze beslissing (in tegenstelling tot onder meer uw beweerd gedwongen huwelijk en uw beweerd verblijf in Jowhar) waardoor het CGVS er logischerwijze van uitgaat dat uw kinderen en huidige echtgenoot niet in Jowhar verblijven, zoals u beweert, maar eerder in Mogadishu, uw geboorte- en woonplaats in Somalië – ook al geeft u hier geen volledige duidelijkheid over doorheen uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:*

“Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens geen geloof te hechten aan het gedwongen huwelijk van verzoekende partij en verwijt haar vermeende tegenstellingen tussen haar eerste en tweede gehoor op het CGVS:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kan heel moeilijk inschatten hoelang er precies zat tussen haar eerste ontmoeting met haar man en het gedwongen huwelijk. Zij heeft dan ook bij benadering gezegd dat het ongeveer 4 maanden was. Het incident met haar zus moet een misverstand zijn, gezien het incident met haar moeder plaatsvond, omdat zij niet akkoord ging met het verzoek van haar man om verzoekende partij aan hem uit te huwelijken.

p. 7 CGVS I

[Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 7]

p. 6 CGVS II

[Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 6-7]

II.1.2 Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens geen gedetailleerde beschrijven te kunnen geven van haar man:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt niet wat verwerende partij van haar verwachtte als antwoord.... Zij heeft zijn fysieke kenmerken verteld, zijn leeftijd, heeft uitgelegd dat hij haar slecht behandelde, sloeg en dat er geen liefde of respect was tussen beiden.

p. 20 CGVS I

[Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 20-21]

Indien verwerende partij concrete zaken over deze man wilde te weten komen en de antwoorden van verzoekende partij niet afdoende vond, had zij meer geichte vragen moeten stellen waarop verzoekende partij een concreet antwoord kon geven. Dat punt van kritiek gaat dan ook niet op.

II.1.3 Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij niet veel details te kunnen geven over haar verhuis van Mogadishu naar Jowhar:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij was erg overstuur en volledig over haar toeren. Zij was uitgehuwelijkt aan een man van wie zij niet hield en moest haar vertrouwde omgeving verlaten. Zij werd vervoerd in een geblindeerde wagen. Haar eerste zorg was aldus niet om rond te kijken en te onthouden welke steden zij allemaal passeerde tussen Mogadishu en Jowhar.

p. 12 CGVS II

[Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 13]

Dat verwerende partij dit als argument aanhaalt om het verblijf van verzoekende partij in Jowhar in twijfel te trekken, toont des te meer aan hoe weinig inlevingsvermogen zij aan de dag heeft gelegd bij de beoordeling van het dossier van verzoekende partij.

In Jowhar kwam verzoekende partij niet buiten. Zij kende er de politieke situatie dan ook niet en haar man vertelde hier evenmin over. Hij was lid van Al Shabab en liet verzoekende partij niet naar buiten gaan. Zij moest een hijab en niqab dragen. P. 17 CGVS I

[Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 17]

Zij kende enkel de direct omgeving waar zij leefde. P. 13 CGVS

[Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 13-14]

Een uitgebreide kennis verwachten van verzoekende partij van de stad Jowhar - ook al heeft ze er 8 jaar gewoond - is dan ook niet redelijk.

Hetgeen zij heeft meegemaakt en de trauma's van de dagelijkse bedreigingen en mishandelingen, de moord op haar zus, de beschieting van haar moeder,... hebben verzoekende partij erg gevormd. Het is niet ernstig van verwerende partij om te verachten dat verzoekende partij zich alles tot in detail kan herinneren.

II.1.4. Verwerende partij verwijt haar vervolgens vermeende tegenstellingen aangaande haar echtscheiding:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij focust zich andermaal op details om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken. Zij focust zich op data en jaartallen, terwijl het voor verzoekende partij onmogelijk is om zich deze nog te herinneren. De meeste gebeurtenissen dateren van meer dan 7 jaar geleden!

Verwerende partij verliest volledig de essentie van het relaas van verzoekende partij uit het oog, namelijk dat haar ex- man de echtscheiding niet aanvaardde en ermee dreigde haar te vermoorden, net zoals hij haar zus had vermoord toen hij dacht dat het haar was:

p. 23 CGVS I

[Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 23-24]

p. 24 CGVS II

[Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 24-25]

II.1.5. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

In casu kon de verzoekende partij alle verzuchtingen van verwerende partij weerlegd en aangetoond dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld waarom zij uit Somalië is moeten vluchten.

Zij meent dan ook dat zijn in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

- In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 48/4 VW

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Verzoekster licht toe als volgt:

“II.2.1. Verwerende partij meent dat verzoekende partij evenmin in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus en dat zij zich op een veilige manier in Mogadishu zou kunnen vestigen - quod certe non.

Er kan immers moeilijk gesteld worden dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verwerende partij baseert zich hoofdzakelijk op de COI Focus “Somalië: veiligheidssituatie in Mogadishu” van 21 april 2020 om de veiligheidssituatie in Mogadishu te beoordelen. Zij erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch gaat zij dit vervolgens ten onrechte relativeren. Over het algemeen blijkt echter uit het rapport dat de veiligheidssituatie in geheel Somalië nog steeds precair is:

[citaat uit COI Focus]

Elke burger riskeert er zijn leven door de prominente aanwezigheid van al-Shabaab (AS). AS blijft zeer actief in Somalië ondanks grote militaire druk:

[citaat uit COI Focus]

Zeker Mogadishu is een gewild doelwit van AS gezien de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties:

[citaat uit COI Focus]

Verwerende partij benadrukt steevast dat AS gericht geweld pleegt waarbij burgers niet het directe doelwit zijn. Ze geeft daarnaast toe dat hierbij “soms” burgerdoden vallen. Dit is echter een understatement. Verwerende partij kan dan wel een theoretisch betoog uitzetten dat de aanslagen gericht zouden zijn op overheidspersoneel, in de praktijk blijkt dat meer dan “soms” de gewone burgers slachtoffer worden van deze aanslagen:

Op 2 maart 2019 gebeurde er een zware aanslag met vuurgevecht waarbij minstens 36 doden vielen. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2Q19/Q3/02/zeker-36-doden-en-tientallen-gewonden-bij-aanslag-en-vuurgevecht>)

Op 24 juli 2019 gebeurde er een aanslag waarbij minstens 7 doden vielen. (<https://www.hln.be/nieuws/buitenland/zeker-zeven-doden-bij-aanslag-op-stadshuis-mogadishu-a9534eed/>)

“Op 29 oktober 2019 gooien onbekenden een handgranaat naar een politiekantoor in het district Hawl Wadaag. Hierdoor sterven een onbekend aantal burgerslachtoffers.

In het district Dayniile voert AS op 11 november 2019 een aanslag uit op het SNA met een radio controlled improvised explosive (RCIED). Het SNA opent hierop het vuur op de AS-militanten. De door ACLED geraadpleegde anonieme bron heeft geen gegevens over eventuele doden en/of gewonden.

Op 10 december 2019 vallen minstens vijf AS-strijders, vermomd als politieagenten, het Somali Youth League (SYU)-hotel in de buurt van het presidentieel paleis aan met granaten en vuurwapens. Tijdens een vuurgevecht met de veiligheidsdiensten kunnen een 80-tal hotelgasten ontsnappen. ACLED registreert vijf doden. Reuters stelt dat drie burgers en twee soldaten om het leven kwamen en vijf AS-strijders. Volgens AS kwamen 25 mensen om het leven.

In het district Wadajir gooien op 29 januari 2020 vermoedelijke Al-Shabaab-strijders een granaat naar het huis van een politieagent. Aanwezige agenten beantwoorden deze aanval met een vuurgevecht. Hierbij raken een onbekend aantal burgers gewond.

Op 28 februari 2020 ontstaat een gevecht tussen verschillende Somalische militairen langsheen clanlijnen (Hawiye versus Abgal) in het district Dharkenley. ACLED vermeldt drie dodelijke slachtoffers zonder er expliciet bij te vermelden of het om militairen of burgers gaat.

Op 19 september 2019 ontploft een landmijn op de Maka al- Mukaramastraat, een van de drukste straten van de stad. AS eist deze aanslag op die gericht was tegen het parlementslid Abdulkadir Arabow. Deze overleeft de aanslag. De geraadpleegde bronnen vermelden twee tot zeven doden. Volgens de door ACLED geraadpleegde bronnen vallen er minstens drie (sommige bronnen stellen zeven) burgerdoden. Radio Dalsan schrijft dat minstens twee mensen stierven en verschillende anderen gewond raakten door deze ontploffing, waaronder Arabow.

Op 6 november 2019 ontsnapt een leraar, die lesgeeft aan voormalige AS-strijders, aan een IED-aanslag in het district Yaaqshiid.

Twee burgers sterven op 25 januari 2020 in het district Dharkenley wanneer een UVIED ontploft, vastgemaakt aan het privévoertuig van een soldaat.

In het district Hawl Wadaag laten onbekende gewapende mannen op 16 februari 2020 een IEP ontploffen in de buurt van een checkpoint. Twee burgers in een tuktuk sterven en drie anderen raken gewond.

AS gooit op 16 september 2019 een handgranaat naar Somalische soldaten in het district Dharkenley. Hierbij raken een soldaat en een burger gewond.

“De dodelijkste aanslag in meer dan twee jaar tijd pleegt AS op 28 december 2019. Een vrachtwagen met explosieven ontploft tijdens het spitsuur aan het Ex-Control-checkpoint en maakt tussen de 76 en de 100 doden. Op 2 januari 2020 betogen honderden inwoners van Mogadishu, op initiatief van de Benadir Regional Administration (BRA), tegen het geweld door AS. Dergelijke betogingen zijn een zeldzaamheid uit angst voor vergeldingsacties van AS.” (COI rapport blz. 12)

Op 8 januari 2020 voert AS een zelfmoordbomaanslag in de buurt van het Somalische parlement uit, waarbij Bile Ismail, de directeur van Financiën van het ministerie voor Vrouwen- en Mensenrechtenontwikkeling, sterft. De geraadpleegde bronnen hebben het over vier burgerdoden en minstens tien gewonden.” (COI rapport blz. 26-29)

17 augustus 2020: Zeker 17 doden bij aanval tegen hotel in de Somalische hoofdstad Mogadishu: na een urenlang vuurgevecht konden de ordediensten een einde maken aan de aanval. In totaal zouden zeker 17 mensen gedood zijn, onder wie vijf daders. Volgens de politie zijn onder de slachtoffers twee regeringsmedewerkers, drie hotelbewakers en vier burgers. (<https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2020/08/16/explosies-en-geweervuur-bij-bestorming-van-hotel-in-de-somalisch/>)

Verzoekende partij wijst voorts op een arrest van september 2014 van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk waarin gesteld wordt dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al- Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Dit is een gemakkelijke en naïeve veronderstelling... In de praktijk, weet men immers nooit waar en wanneer een aanslag zal plaatsvinden. Zo zijn niet alleen overheidsinstellingen of internationale organisaties doelwit, maar ook IDP-kampen, restaurants, markten, shoppingcentra en hotels. Ga dit maar eens voortdurend ontwijken...Volgende bronnen bevestigen dat burgers nergens veilig zijn:

[citaat uit COI Focus]

In het “World Report 2020: Somalia” van Human Rights Watch wordt nogmaals bevestigd dat Al-Shabaab zowel gerichte als willekeurige aanvallen uitvoert tegen burgers:

“Al-Shabaab abuses

Al-Shabab executed after unfair trials individuals it accused of working or spying for the government and foreign forces, with media reporting an uptick in executions mid-year; and extorted “taxes” through threats. Al-Shabab conducted targeted and indiscriminate attacks against civilians and civilian infrastructure using improvised explosive devices (IEDs), suicide bombings, and shelling, as well as

assassinations, particularly in Mogadishu and Lower Shabelle, which resulted in over 750 civilian deaths and injuries, according to the UN."

II.2.2. Verwerende partij zwijgt in alle talen over dat rapport van april 2020...

Nochtans blijkt uit het rapport dat de situatie in Somalië helemaal niet verbeterd is, integendeel:

[citaat uit COI Focus]

Bovendien blijven de absolute cijfers hallucinant: 233 incidenten waarbij 282 slachtoffers vielen, is niet niets...

Ook uit de Somalia-factsheet van de European civil protection and humanitarian aid operations van de Europese Commissie blijkt dat de situatie er anno 2020 niet op is verbeterd. Meer nog, in 2020 vond in verschillende delen van het land een toename van botsingen tussen clans en gewelddadige conflicten plaats:

"For almost 3 decades, conflict has been the main driver of Somalia's humanitarian crisis. Insurgent armed groups remain the biooest source of insecurity, carrying out indiscriminate attacks on Somalis, kidnappings and forcefully recruiting children. Pervasive insecurity in Somalia impedes access for humanitarian organisations and restricts the ability of Somalis to support themselves economically. As of 2020, several parts of the country have reported an upsurge in crosscommunitv clashes and violent conflict."

II.2.3 Uit het rapport blijkt dat zowel Al Shabab als andere groepen geweld gebruiken tegen burgers. Zo sterft nota bene een kwart van het aantal burgerslachtoffers door toedoen van het Somalische leger:

[citaat uit COI Focus]

Het "World Report 2020: Somalia" van Human Rights Watch bevestigt het misbruik en geweld, zelfs tegenover kinderen, door de Somalische overheid:

"Abuses by government and allied forces

Somali Government forces responded to a handful of largely peaceful demonstrations with lethal force. In May, security forces killed at least one child as students peacefully protested in Beletwevn, following a government decision to postpone exams.

In December 2018, during the run-up to regional presidential elections in Baidoa, Ethiopian forces arrested Mukhtar Robow, a former Al-Shabab leader who ran for the regional presidency, sparking protests. Security forces, notably police forces, responded with lethal force, killing at least 15 protesters and injuring many others between December 13 and 15, according to the UN. Amnesty International documented the killing of a member of parliament and a child on December 14. Dozens were arbitrarily arrested, reportedly including children.

Dozens of government and security officials as well as former electoral delegates and clan elders who had been involved in the 2016 electoral process, were assassinated; Al-Shabab claimed responsibility for some of the killings.

Military courts continue to try defendants in a broad range of cases, including for terrorism-related offenses, in proceedings that violate fair trial standards. According to media reports and the UN, between December 31, 2018, and early November, 2019, the government had carried out at least 16 executions, all for alleged terrorism-related offenses. "

Ook het interclangeweld in Mogadishu baart zorgen:

[citaat uit COI Focus]

II.2.4. Tegen dit geweld bieden de Somalische veiligheidsdiensten weinig tot geen bescherming. Meer nog: de Somalische veiligheidsdiensten zijn corrupt, plegen zelf mensenrechtenschendingen zonder hiervoor gestraft te worden en zijn geïnfilteerd door AS. Gezien Somalische burgers niet op hun eigen veiligheidsdiensten kunnen rekenen voor bescherming, moeten ze beroep doen op alternatieven. Clanaffiliatie biedt volgens professor Hills de beste bescherming. Men moet dan wel tot een meerderheidsclan behoren en dan nog kan die geen bescherming bieden tegen alle geweld. Behoort men tot een minderheidsclan, zoals verzoekende partij, dan staat men er volkomen alleen voor en is men potentieel kwetsbaarder voor criminaliteit zoals diefstal en verkrachting.

[citaten uit COI Focus]

II.2.5 Niet voor niets heeft de VN Veiligheidsraad in haar resolutie van 28 augustus 2020 het mandaat van AMISOM verlengd tot 31 augustus 2021. Ze uit haar ernstige bezorgdheid over de blijvende dreiging van al-Shabaab en ernstige mensenrechtenschendingen:

"Expressing serious concern at the ongoing threat posed by Al-Shabaab, as well as the presence of affiliates linked to Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL, also known as Da'esh), condemning the attacks by Al-Shabaab in Somalia and the region, including the attack on 28 December 2019 which killed over 90 people and injured over 140, expressing concern at the increase in the use of

Improvised Explosive Devices (IEDs), and reiterating its determination to support comprehensive efforts to reduce the threat posed by Al-Shabaab in Somalia.”

[...]

Condemning continued violations of international humanitarian law and violations and abuses of human rights, expressing deep concern in particular at violations and abuses committed against children and those involving sexual and gender-based violence in conflict and postconflict situations, recognising that women and girls are disproportionately affected by these violations and abuses in Somalia, recalling the 2020 Conclusions on Children and Armed Conflict (S/2020/174), resolution 1325 (2000) and all subsequent resolutions on Women, Peace and Security, encouraging the swift enactment of the Somali Child Rights Act, underscoring the need to respect, protect and promote human rights, end impunity, and hold accountable those responsible for violations or abuses of human rights and violations of international humanitarian law, and reaffirming its support for the United Nations’ zero tolerance policy on sexual exploitation and abuse.”

[...]

“Strongly condemns continued attacks by the terrorist group Al-Shabaab, including attacks in the region, on the United Nations Compound in Mogadishu and AMISOM facilities, and urges the FGS, AMISOM and the United Nations to work closely on strengthening safety and security for the United Nations and AU facilities and staff”;

II.2.6 Ook de berichtgeving van de Belgische en Nederlandse Ministeries van Buitenlandse Zaken liegt er niet om:

FOD Buitenlandse Zaken België:

“Terrorisme

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief, en met name Al-Shabaab, een islamitische groepering die zich zowel richt op VN- en buitenlandse doelen als op Somalische overheidsinstellingen, markten, hotels, restaurants etc. Het risico op terroristische aanslagen is echter het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid- en Centraal Somalië. De Islamitische Staat in Somalië (IS-S) is ook actief in het land en bevindt zich voornamelijk in noordoost-Puntland.

Recent vonden er volgende zware incidenten plaats in Somalië:

- 31 mei 2020: minstens 10 doden bij een bembomaanslag op een minibus in de buurt van de hoofdstad;*
- 28 december 2019: minstens 81 doden bij een autobomaanslag in het hart van Mogadishu;*
- 13 juli 2019: minstens 26 doden bij een aanslag op het Asasey hotel in Kismayo;*
- 15 juni 2019: 11 doden bij een bomaanslag in het centrum van Mogadishu;*
- 28 februari 2019: minstens 25 doden bij een aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 4 februari 2019: minstens 11 doden bij aanslag met bomauto in het centrum van Mogadishu;*
- 9 november 2018: meer dan 50 doden en 100 gewonden bij een aanval op het Sahafi Hotel dichtbij het CID Politiehoofdkwartier in Mogadishu;*
- 14 oktober 2018: meer dan 19 doden ten gevolge van een zelfmoordaanslag in een restaurant en een hotel in Baidoa;*
- 23 februari 2018: 32 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto dichtbij het presidentieel paleis;*
- December 2017: minstens 18 politieagenten gedood in een zelfmoordaanslag in een trainingscentrum in Mogadishu;*
- 28 oktober 2017: minstens 23 doden bij een aanslag met bomauto aan het Nasa-Hablod Hotel in Mogadishu;*
- 14 oktober 2017: meer dan 500 doden bij de ontploffing van twee bomauto's in het centrum van Mogadishu.”*

Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland

“In de hoofdstad Mogadishu is de veiligheidssituatie zeer slecht. Al-Shabaab pleegt ook in Mogadishu regelmatig (grote) aanslagen, ondermeer met bomauto's. Doelen zijn hotels, markten, belangrijke kruispunten van wegen en overheidsinstituten. Ook aanslagen op individuele overheidsfunctionarissen worden op straat uitgevoerd, met burgerslachtoffers tot gevolg. De enige relatief veilige plaats in Mogadishu is het vliegveld. Dit wordt door buitenlandse militairen beschermd. Toch heerst ook daar een dreiging van aanslagen.

[...]

In heel Somalië zijn terroristische organisaties en milities actief. Het risico op terroristische aanslagen geldt voor het hele land. Het risico op terroristische aanslagen is het hoogst in de stad Mogadishu en de rest van Zuid-Centraal Somalië. Ook de steden Galkayo en Bosaso (in Puntland) zijn onveilig. In 2018 en 2019 zijn er dagelijks kleine aanslagen waarbij burgerdoden zijn gevallen.

[...]

Er is zware criminaliteit in Somalië. In het land is een levendige handel in wapens, goederen en mensen. Dit komt vooral omdat er vanuit de regering geen toezicht is.

Het officiële rechtssysteem van Somalië functioneert niet of erg slecht. Een groot deel van conflicten wordt niet binnen het rechtssysteem opgelost. Een handelscontract geeft geen garantie op uitvoering."

II.2.7 Verwerende partij verwijst naar (verouderde) arresten van het EHRM en een arrest van het Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het VK om aan te tonen dat er geen reëel risico is op een met artikel 3 strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. In haar arrest van september 2013 stelt het EHRM vast dat AS Mogadishu niet langer in handen heeft, dat er geen frontliniegevechten of bombardementen meer plaatsvinden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden is gedaald: "Although the human rights and security situation in the city was serious and fragile and in many ways unpredictable, it was not of such a nature as to place everyone present there at a real risk of treatment contrary to Article 3." In haar arrest van september 2015 erkent het Hof dat de veiligheidssituatie in Mogadishu "serious and fragile" blijft, maar dat de situatie niet verslechterd is sinds 2013. In haar beide arresten relativeert het EHRM de ernst van de situatie. Dit stuit op kritiek bij twee van de zeven rechters. Zij noemden de analyse van het Hof gebrekkig en haar conclusies voorbarig. In 2015 stelden zij dat het Hof de algemene situatie in Somalië op overdreven wijze relativeert. Dit is exact wat ook verwerende partij doet.

II.2.8 Verwerende partij merkt tot slot op dat, ondanks de veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van de economische activiteit en een lichte verbetering van sociale basisdiensten zoals gezondheidszorg en onderwijs. Ook hier probeert verwerende partij de kritieke toestand te relativeren door te wijzen op enkele geringe verbeteringen.

Men mag echter niet uit het oog verliezen dat Mogadishu samen met Merca en Kismayo uitgeroepen werd tot meest kwetsbare stad ter wereld. Bovendien vallen enkele bemerkingen te maken bij de verbeteringen waar verwerende partij op wees.

Wat de zogenaamde heropleving van de economische activiteit betreft:

"De Wereldbank stelde in een rapport van augustus 2019 dat de economie door de droogte in 2016-2017 een terugval kende, maar zich in 2018 heeft hersteld. De groei van het bruto binnenlands product is gestegen in 2019. De jaarlijkse groeimarge lag wel hoger in 2015-2016. Deze vertraging ligt volgens het onderzoek aan de kwetsbare situatie van het land door de armoede, de droogte en de daaraan gekoppelde voedselonzeekerheid, de conflictsituatie, de piraterij en de jeugdwerkloosheid, die ongeveer 67 procent bedraagt." (COI rapport)

"Ondanks de groei en de verbetering van de fiscale situatie blijven de inkomens per capita van de bevolking laag. Er zijn ook meer middelen nodig om de economische veerkracht te vergroten en de armoede terug te dringen, stelt het Internationaal Monetair Fonds. De Wereldbank stelt in haar rapport van september 2019 dat de fiscale situatie van het land aanzienlijk verbeterd is, maar dat de middelen voor infrastructuur en dienstverlening beperkt zijn. Volgens de ngo Transparency International is Somalië een van de corruptste landen ter wereld."

Dat de economie groeit, is logisch gezien ze zich nu louter aan het herstellen is na een terugval door de droogte. In vergelijking met 2015-2016 ligt de groeimarge echter lager. Bovendien is er sprake van een enorm hoge graad van werkloosheid.

De gezondheidszorg in Somalië is ondermaats. Een aanzienlijk deel van de bevolking moet het zonder basisgezondheidszorg stellen. Ook het onderwijs doet het niet goed. Volgens een onderzoek van Mercy Corps en de ngo Global Coalition to Protect Education from Attack heeft Somalië een van de laagste inschrijvingspercentages ter wereld in de basisschool en het middelbaar onderwijs (respectievelijk 30 procent en 26 procent). De infrastructuur is er, maar veel van de scholen zijn in privéhanden en bijgevolg vaak onbetaalbaar. Scholen van de regering of ngo's zijn gratis, maar zij rekenen service fees aan. Zo stelt een onderzoek van de Finse COI-onderzoeksdienst dat de facto alle scholen betalend zijn. Somali Public Agenda stelt dat ondanks de inspanningen van de overheid om kinderen in te schrijven in publieke scholen, de kinderen van minder gegoede gezinnen uit de boot vallen. Het kan dan wel zijn dat in juni 2019 voor de eerste keer in bijna 3 decennia tijd studenten afstudeerden aan de Somali National University, het merendeel van de kinderen blijft ongeschoold.

Wat de sociale basisdiensten betreft, merkt verzoekende partij op dat, ondanks de armoede in Mogadishu, de toegang tot basisvoorzieningen zoals elektriciteit, water, riolering, verbeterde huisvesting, onderwijs en gezondheid hoger is in de hoofdstad dan in de rest van het land. Het spreekt voor zich dat deze sociale basisdiensten beter zijn in de hoofdstad dan in andere (rurale) gebieden van het land. Deze basisdiensten zijn echter in handen van de privésector, die een hoge prijs aanrekent. Hierdoor vallen velen uit de boot. Ongeveer 31 procent van de bevolking heeft toegang tot drinkwater en 23 procent tot verbeterde sanitaire faciliteiten (rapport van IEDD van september 2019). Zo'n 33 procent heeft toegang tot elektriciteit (Wereldbank, 2018). Elektriciteit is er enorm duur, bij de duurste ter wereld.

Het UNHCR wijst op de ernstige humanitaire ramp in Somalië. Er is sprake van een grootschalige ontheemding aangewakkerd door gewapende conflicten en voedselonzeekerheid. Naast het geweld heeft men er immers te maken met extreme droogte en overstromingen:

“Somalië blijft één van de vijf landen waaruit meer dan twee derde (67%) van de vluchtelingen in de wereld afkomstig is. Somalië bevindt zich in het hart van een van de ergste humanitaire rampen ter wereld. Bijna dertig jaar van conflicten en extreme droogteperiodes hebben ertoe geleid dat meer dan 25% van de 7,5 miljoen inwoners intern werd ontheemd. Nu de regio geconfronteerd wordt met de ergste droogte in 60 jaar, groeit het aantal intern ontheemden en vluchtelingen van Somalische origine snel. Daarnaast bedreigt de exponentiële verspreiding van COVID-19 de veiligheid en het welzijn van de 2,6 miljoen binnenlandse ontheemden in Somalië.

Er is dringend behoefte aan medische hulp, schoon water, onderdak en basisvoorzieningen in de opvangsites.

Ook de uitbraak van het coronavirus komt deze humanitaire ramp niet ten goede...

“COVID-19

UNHCR meent dat de humanitaire situatie in Somalië zal verslechteren naarmate COVID-19 zich verder verspreidt. De meeste van de 2,6 miljoen intern ontheemden in Somalië leven in overvolle nederzettingen. Velen onder hen leven in tijdelijke onderkomens bestaande uit plastic zakken en karton. Het principe van ‘social distancing’ is bijna onmogelijk in deze nederzettingen. Er is nauwelijks genoeg schoon water om te drinken, laat staan om de handen te wassen. De verspreiding van het virus zal op deze manier eerder vroeg dan laat plaatsvinden.

De Somalische regering is begonnen met COVID-19 tests uit te voeren in het hele land. Door een decennialang conflict is de gezondheidsinfrastructuur van het land niet in staat om adequaat te kunnen reageren als het virus zich snel zou verspreiden. Ondanks het feit dat Somalië 928 bevestigde gevallen van COVID-19 onder de bevolking heeft, is er tot nu toe slechts één bevestigd geval bij de intern ontheemden.

Veel Somalische vluchtelingen hebben hun inkomen zien dalen omdat jobs verloren gaan door de preventiemaatregelen. UNHCR heeft geconstateerd dat vluchtelingen tot de eersten behoren die hun baan verliezen. Tegelijkertijd stijgen de voedselprijzen. Geldtransfers van de diaspora, een belangrijke bron van inkomsten voor miljoenen Somaliërs, nemen echter snel af.”

<https://www.unhcr.org/be/nl/29517-conflicten-en-hevigeoverstromingen-in-somalie-dwingen-duizenden-mensen-hun-huizen-te-ontvluchten-midden-in-de-strijd-tegen-covid-19.html>

II.2.9. Uit bovenstaande blijkt dat in Somalië, en zeker in Mogadishu, elke burger potentieel gevaar loopt slachtoffer te worden van een volgende terroristische aanslag van AS. Naast AS zijn er verscheidene andere groeperingen, waaronder de veiligheidsdiensten(!), die zorgen voor geweld waarbij burgerslachtoffers vallen. Vertrouwen in de overheid, leger en politie is er nihil. Men moet rekenen op bescherming door de eigen clan die overigens niet tegen alle gevaar bescherming kan bieden. Zij die behoren tot een minderheidsclan, waaronder verzoekende partij, vallen volledig uit de boot en moeten het maar op zichzelf zien te redden. Het geweld zorgt er samen met de extreme droogtes en overstromingen voor dat er sprake is van een ernstige humanitaire ramp in Somalië. Van een menswaardig bestaan, is er geen sprake.

De manier waarop verwerende partij redeneert en desgevallend gebrekkig onderzoekt, schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen. De bestreden beslissing schendt aldus tevens artikel 48/4 Vw evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.1.2. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegronde middelen worden aangevoerd. Hij voegt de COI Focus “*Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten*” van Cedoca van 9 september 2016 en brengt de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*” van Cedoca van 27 december 2020 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich in wezen beperkt tot het herhalen van verzoeksters verklaringen, het geven van persoonlijke vergoelijkungen en het op algemene wijze bekritisieren en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Hiermee wordt de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing niet weerlegd of in een ander daglicht gesteld. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar gedwongen huwelijk met een Al-Shabaab-lid en de problemen die zij ten gevolge hiervan zou hebben ondervonden.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst op pertinente en correcte wijze als volgt:

“Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoe u tot het huwelijk gedwongen werd. U verklaarde tijdens het eerste interview dat uw echtgenoot u voor het eerst benaderde op straat. Omdat hij u naar huis volgde, wist hij waar u woonde. Na de ontmoeting op straat kwam hij naar uw huis om uw hand te vragen. Hij had een discussie met uw moeder en sloeg uw zus met de achterkant van een geweer op haar hoofd. U zou een maand na de eerste ontmoeting met hem gehuwd zijn (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 19 oktober 2020 (verder “NPO 1”), p. 8), nadat hij u herhaaldelijk telefonisch bedreigd had (NPO 1, p. 7). Ook verklaarde u toen: “ik weet niet waarom hij mij koos, maar hij ontmoette mij op straat” (NPO 1, p. 8). Tijdens het tweede interview verklaart u echter dat hij u “vier, vijf maanden lang” belde alvorens hij u benaderde op straat (NPO 2, p. 7). U herinnert zich plots niet meer wanneer hij naar uw huis kwam, maar wel dat hij met uw moeder sprak: “ze gingen niet akkoord, ze riepen naar elkaar, en dan vertrok hij” (NPO 2, p. 8; nogmaals bevestigd p. 11). Geconfronteerd met wat u tijdens het eerste interview verklaarde over de timing, antwoordde u “nee, ik heb dat niet gezegd” (NPO 2, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat u de tweede keer het incident met uw zus niet vermeldde, zelfs toen letterlijk werd voorgelezen wat u de eerste keer verklaard had, antwoordde u “ik heb dat niet gezegd” (NPO 2, p. 11). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheden niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt ondermijnd.”

Het verzoekschrift stelt dat verzoekster moeilijk kon inschatten hoeveel tijd verstreek tussen haar eerste ontmoeting met haar ex-echtgenoot en het gedwongen huwelijk. Daarom verklaarde zij bij benadering dat dit hier ongeveer vier maand tussen zat, maar dit betoog doet geen afbreuk aan de voormelde pertinente en correcte motivering dat verzoekster tijdens haar persoonlijke onderhouden manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de gang van zaken die tot haar vermeende gedwongen huwelijk met haar ex-echtgenoot hebben geleid en het tijdstip van de door haar ingeroepen gebeurtenissen. Van verzoekster kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij voor de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Gelet op de voormelde pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing is dit evenwel niet het geval. Waar verzoekster verder nog aanvoert dat de vastgestelde tegenstrijdigheid die betrekking heeft op het incident met haar zus een misverstand dient te betreffen, wijst de Raad erop dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische misverstanden tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op te werpen. De Raad stelt hierbij vast dat verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat *“U zei hij gaf problemen aan onze dochter, wat bedoelt u daarmee? Hij vocht met haar, hij sloeg haar met de achterkant van een geweer. Wiens dochter was dat dan? Haar naam is Ifrah, nu is ze dood, hij doodde haar. Was dat uw zus of uw dochter? Mijn zus, een volle zus van mijn moeder en mijn vader.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 7). Verzoekster toont met het louter ontkennen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat zij ooit gezegd heeft dat haar zus werd aangevallen en het poneren in haar verzoekschrift dat dit een misverstand betreft, niet aan dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud vermeldt staat niet overeenstemt met hetgeen zij werkelijk verklaard heeft. Aldus is de Raad van oordeel dat verzoeksters verweer geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen op dit punt.

De bestreden beslissing motiveerde bovendien terecht dat:

“Ook uw overige verklaringen over dit eerste huwelijk weten niet te overtuigen. Zo kan u heel weinig vertellen over de huwelijksceremonie (NPO 1, p. 8; NPO 2, p. 11-12). Bovendien slaagt u er niet in een doorleefd beeld van uw echtgenoot te schetsen. Gevraagd om in detail over hem te vertellen, wat voor iemand hij was, beperkt u zich tot generieke elementen zoals zijn huidskleur en grootte: “hij was een lange, zwarte man” (NPO 1, p. 20), wat bezwaarlijk als een gedetailleerd antwoord beschouwd kan worden. Ook tijdens het tweede interview, wanneer u al weet dat er aan uw verhaal getwijfeld wordt, en opnieuw gevraagd om meer in detail over hem te vertellen, geraakt u niet verder dan “hij was een zwarte man, hij had een slecht karakter, hij sloeg mij fysiek. Hij viel mij aan omdat hij mijn kinderen wou wegnemen. Hij was een man met een slecht karakter” (NPO 2, p. 17).

De vraag werd daarna meermaals opnieuw gesteld met andere bewoordingen, en toch slaagt u er niet in om meer te vertellen over uw ex-man, met wie u vijf jaar getrouwd was, die bovendien de spilfiguur is in uw vluchtrelaas (NPO 2, p. 18). U kan daarnaast ook niet aangeven hoe hij zijn dagen doorbracht. Verder blijft u met allerlei synoniemen herhalen dat hij u slecht behandelde, maar slaagt u er amper in dit concreet te maken (NPO 2, p. 18). Dat u niet op een meer gedetailleerde manier kan vertellen over het karakter en over het doen en laten van uw man, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw.”

Het verzoekschrift herhaalt verzoeksters verklaringen over haar echtgenoot. Het benadrukt dat zij verklaringen aflegde over diens leeftijd, fysieke kenmerken en dat hij haar slecht behandelde. Verzoekster voert hierbij aan niet te begrijpen wat de commissaris-generaal van haar verwachtte als antwoord en dat de commissaris-generaal, indien hij meent dat haar antwoorden niet afdoende zijn, haar meer gerichte vragen had moeten stellen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om de lacunes in verzoeksters bewijsvoering op te vullen. De Raad merkt bovendien op dat verzoekster wel degelijk uitgebreid werd ondervraagd hierover (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 5, p. 20; Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 17-18). Hoe dan ook kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster spontane, gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over de man die zij moest huwen en de wijze waarop hij haar behandelde, onafhankelijk van het aantal vragen die hierover werden gesteld. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoekster hier niet in slaagt, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Met het louter herhalen van haar verklaringen en het aanvoeren dat zij niet weet wat nog meer van haar werd verwacht, kan zij de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt niet *in concreto* weerleggen.

Vervolgens stelde de bestreden beslissing nog terecht vast dat:

“Ten tweede, en hierbij aansluitend, kunnen uw verklaringen over uw verhuis van Mogadishu naar Jowhar in het kader van uw gedwongen huwelijk evenmin overtuigen. U verklaart dat u tien dagen na het huwelijk verhuisd bent naar Jowhar. U kan echter niet vertellen welke plaatsen u onderweg tegenkwam, omdat u in een geblindeerde wagen zat (NPO 2, p. 13). Met uw verklaringen overtuigt u niet dat u effectief in Jowhar gewoond zou hebben. U kan de wijken correct opnoemen en weet dat het Intersos ziekenhuis aan het begin van de stad ligt als je uit de richting van Mogadishu komt (NPO 2, p. 14). Er zijn echter een groot aantal zaken die u niet weet, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt. Van iemand die acht jaar in een stad gewoond heeft, kan meer kennis verwacht worden dan wat u tijdens het interview liet blijken. Zo verklaart u dat u op twee plaatsen in de stad gewoond hebt en dat beide huizen niet dicht bij elkaar waren (NPO 2, p. 27). U situeert het huis waar u met uw echtgenoot woonde “als je van de kant van Hamar komt, is er een ziekenhuis genaamd Intersos. Als je daar passeert, is het huis achter een hotel genaamd Ali Ma’ow” (NPO 2, p. 14). Het huis waar u bij uw vriendin woonde situeert u op quasi identiek dezelfde manier, hoewel u eerder zei dat beide huizen niet dicht bij elkaar waren (NPO 2, p. 27): “dichtbij was er een hotel, wat was de naam? Het is de achterkant van Intersos ziekenhuis”. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u plots dat het vorige huis dicht bij het Mother and Child Hospital was (NPO 2, p. 27). Daarnaast kent u geen namen van moskeeën, weet u enkel dat de moskee dicht bij het politiestation is, en beweert u dat u de naam nooit gehoord hebt en het gewoon “de moskee” genaamd werd (NPO 1, p. 14). Uit de informatie ter beschikking van het CGVS blijkt dat nochtans er meerdere moskeeën zijn die onmogelijk allemaal “de moskee” kunnen heten (zie administratief dossier). U weet dat er een rivier is, maar kent de naam niet. Het is onwaarschijnlijk dat u de naam in de acht jaar dat u er woonde nooit heeft gehoord, des te meer omdat de rivier in die acht jaar zeker één keer zwaar overstroomd is, wat u wel weet, maar waarvan u het jaartal niet kent (NPO 2, p. 14-15). Uit informatie ter beschikking van het CGVS blijkt ook dat die overstroming in 2013 onder meer tot gevolg had dat er heel wat mensen moesten vluchten en dat er een aantal ontheemdenkampen in de stad ontstonden. Ook brak er malaria uit en was er hongersnood, omdat de stad onbereikbaar was en de voedselprijzen stegen (zie administratief dossier). U bent hier ondanks de zeer grote impact die de overstromingen op de gehele stad hebben gehad, in het geheel niet van op de hoogte (NPO 2, p. 14). U weet eveneens niet dat er in 2013 een grote polio-vaccinatiecampagne was in Jowhar (zie administratief dossier), terwijl u toen zelf al één kind had. Gevraagd of u zich verkiezingen in Jowhar herinnert, vermeldt u verkiezingen van delegates in de tweede maand van 2017 (NPO 2, p. 16). U situeert de verkiezingen niet alleen op het verkeerde moment in de tijd, u bent in het geheel niet op de hoogte van wat de impact op het dagelijkse leven was in de aanloop naar de verkiezingen van eind 2016, hoewel deze impact volgens de informatie ter beschikking van het CGVS best groot was (zie administratief dossier). U maakt zich ervan af met “ik heb dat niet gezien” (NPO 2, p. 16). Verder weet u niet wanneer AMISOM naar Jowhar kwam en heeft u ze nooit gezien. U verklaart dat u dat niet weet omdat u uw “eigen problemen” had (NPO 2, p. 14). De komst van AMISOM is nochtans gelieerd aan uw eigen problemen, aangezien AMISOM naar de stad kwam om Al Shabaab te verdrijven. Ook wanneer dat gebeurde, weet u niet, wat bedenkelijk is aangezien u met een lid van Al Shabaab beweert getrouwd geweest te zijn.

Tijdens het eerste interview verklaart u dat Al Shabaab in augustus 2014 verdreven werd (NPO 1, p. 21) en tijdens het tweede interview "rond 2013" (NPO 2, p. 17). Uit de informatie ter beschikking van het CGVS blijkt dat Al Shabaab reeds in december 2012 uit de stad werd verdreven (zie administratief dossier). U bent evenmin op de hoogte van incidenten met of aanslagen door Al Shabaab, terwijl er uit de beschikbare info blijkt dat er toch heel wat gebeurd is in alle jaren dat u daar gewoond zou hebben. Zo waren er zware veiligheidsoperaties nadat Al-Shabaab uit de stad verdreven werd, werd er een nachtklok ingevoerd, werden er huiszoeken gedaan op zoek naar leden van Al Shabaab. Ook vielen er doden bij aanvallen door Al-Shabaab op overheidstroepen, viel Al-Shabaab de luchthaven van Jowhar aan, waren er meerdere granaataanvallen en ontploffingen en was er een aanval op het politiekantoor (zie administratief dossier). Uw gebrekkige kennis van de veiligheidssituatie in de stad waar u omwille van uw gedwongen huwelijk gewoond zou hebben, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid nog verder."

Het verzoekschrift betoogt dat verzoekster overstuur was onderweg naar Jowhar, omdat zij uitgehuwelijkt was en haar vertrouwde omgeving diende te verlaten. Haar toelichting dat zij vervoerd werd in een geblindeerde wagen en haar eerste zorg niet was om rond te kijken en te onthouden welke steden zij passeerde tussen Mogadishu en Jowhar, betreffen loutere beweringen die geen afdoende verschooning kunnen bieden voor verzoeksters lacunaire kennis inzake de dorpen op de weg tussen Mogadishu en Jowhar. Dit geldt temeer aangezien verzoekster verklaarde dat zij in juli 2018 van Jowhar naar Mogadishu teruggereisd is op een motorfiets (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 17-18). Aldus is de Raad van oordeel dat van verzoekster, die volgens haar verklaringen de weg tussen Jowhar en Mogadishu minstens twee keer heeft afgelegd, weldegelijk kan worden verwacht dat zij haar bekendheid met deze weg kan aantonen. De Raad merkt daarenboven op dat rekening dient gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in de samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoeksters verklaringen inzake haar voorgehouden verblijf in Jowhar vanaf 2010 tot 2018. De bestreden beslissing stelt immers terecht vast dat verzoeksters kennis over het dorp Jowhar in haar geheel genomen lacunair is. Waar het verzoekschrift verzoeksters lacunaire kennis op dit punt tracht te minimaliseren door te wijzen op het feit dat zij in Jowhar niet buitenkwam, omdat dit niet was toegestaan door haar echtgenoot, zij een hijab en niqab diende te dragen en zij dus niet op de hoogte was van de politieke situatie en haar echtgenoot evenmin iets vertelde hierover, benadrukt de Raad vooreerst dat het feit dat verzoekster voornamelijk thuisbleef, geen voldoende verklaring biedt voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van haar directe leefomgeving. Daarnaast verklaarde verzoekster dat zij in Jowhar een vriendin leerde kennen toen zij naar buiten ging en dat zij contact met haar bleef onderhouden (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 9). Verder dient te worden benadrukt dat verzoekster volgens haar verklaringen sinds 2015 gescheiden is van haar ex-echtgenoot en nog tot juli 2018 in Jowhar verbleef, eerst bij een vriendin en vervolgens bij haar huidige echtgenoot en diens familie (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 22, 23-24), zodat het enkele feit dat haar ex-echtgenoot niet met haar over politiek praatte en zij voornamelijk thuisbleef, geen afdoende verklaring of verschooning biedt voor haar lacunaire kennis met betrekking tot Jowhar. Verzoekster toont immers niet *in concreto* aan dat zij in de stad Jowhar dermate afgezonderd leefde dat van haar geen voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van haar directe leefomgeving aldaar kan worden verwacht. De Raad is aldus van oordeel dat van verzoekster weldegelijk kan worden verwacht dat zij haar bekendheid met de stad Jowhar kan toelichten en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken hieromtrent. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval, zodat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat verzoekster haar verblijf in de stad Jowhar van 2010 tot juli 2018 niet aannemelijk maakt, hetgeen de geloofwaardigheid van haar relaas verder ondermijnt.

De bestreden beslissing stelde vervolgens met reden dat:

"Uit bovenstaande vaststellingen kan dan ook geconcludeerd worden dat u er hoegenaamd niet in slaagt uw beweerde gedwongen huwelijk – de oorzaak van uw persoonlijke problemen in Somalië - aannemelijk te maken. Uw verklaringen over het vermeende huwelijk zelf, als over uw beweerde eerste echtgenoot, als over de stad Jowhar, waar u na uw huwelijk gedwongen naartoe zou zijn verhuisd, zijn erg vaag, weinig concreet en op sommige punten zelfs tegenstrijdig."

Daar er geen geloof wordt gehecht aan uw gedwongen huwelijk, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u aanhaalt als gevolg hiervan. U stelt namelijk dat uw ex-echtgenoot, lid van Al-Shabaab, met wie u gedwongen gehuwd zou zijn geweest, u met de dood bedreigde omwille van uw scheiding. Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen wordt nog bevestigd door een aantal andere vaststellingen die de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen."

Zo legt u bovenop uw ongeloofwaardige verklaringen over het gedwongen huwelijk tegenstrijdige verklaringen af over de verdwijning van uw echtgenoot en de daaraan verbonden echtscheiding. Zo verklaarde u tijdens het eerste interview dat uw echtgenoot in augustus 2014 samen met andere leden van Al Shabaab gevlucht zou zijn uit Jowhar en zich verborgen gehouden zou hebben in de bossen (NPO 1, p. 21-22). De datum van zijn vlucht stemt ten eerste al niet overeen met de datum waarop Al Shabaab uit de stad verdreven werd, zoals hierboven reeds beschreven. Bovendien verklaarde u tijdens het tweede interview iets anders, namelijk dat hij verdween toen u zwanger werd van uw jongste dochter. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat Al Shabaab reeds in december 2012 verdreven zou zijn uit de stad, verklaarde u ineens dat hij 's nachts nog wel op bezoek bleef komen tot u zwanger werd. Ten eerste is deze verklaring tegenstrijdig aan uw verklaringen uit het eerste interview, en ten tweede is dit weinig plausibel gezien de situatie in de stad toen, aangezien er regelmatig een avondklok werd ingesteld en er heel veel gecontroleerd werd (zie administratief dossier). Bovendien legt u ook nog tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u de scheiding aanvraagde, naar aanleiding van het vermist zijn van uw echtgenoot, wat extra merkwaardig is, aangezien u uw bevalling als referentiepunt gebruikt. Tijdens het eerste interview verklaart u "ik vroeg de scheiding aan kort voor ik ging bevallen, in 2015" (NPO 1, p. 21). Tijdens het tweede interview daarentegen verklaart u dat het na de bevalling was (NPO 2, p. 23). Ook daar legt u nog bijkomend tegenstrijdige verklaringen af: u verklaart eerst twee keer dat het vijf maand na de bevalling was, om dat later te ontkennen en te zeggen dat u gezegd hebt dat het vijf dagen was (NPO 2, p. 24). Daarop aansluitend zijn de verklaringen over wat u na de scheiding deed ook tegenstrijdig. Tijdens het eerste interview verklaarde u dat uw echtgenoot u begon te bedreigen toen hij van de scheiding hoorde. Hij bedreigde u telefonisch en kwam ook naar het huis waar u met hem gewoond had: "soms kwam hij naar het huis, toen hij naar het huis kwam, liep ik weg. Toen verhuisde ik van het huis waar hij wist dat ik woonde naar het huis van mijn vriendin" (NPO 1, p. 22). U verhuisde nadat u bevallen was. (NPO 1, p. 22) – wat een bijkomende tegenstrijdigheid oplevert met de verklaring tijdens het tweede interview dat u pas na de bevalling gescheiden zou zijn –. Tijdens het tweede interview verklaarde u ook dat u na de scheiding onmiddellijk verhuisde naar het huis van uw vriendin "omdat hij wist dat ik daar woonde, hij zou komen" (NPO 2, p. 23) én dat u pas terug van uw ex-man hoorde in de zevende maand van 2016, wat dus maanden of misschien bijna een jaar na de scheiding is. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen reageert u "nee, ik heb dat niet gezegd, ik ben verhuisd na de fasaq. Hij kende het huis, hij zou gekomen zijn", "het is waar, ik lieg niet" en "er zijn geen verschillen, ik heb hetzelfde gezegd" (NPO 2, p. 25). U klaart de aangehaalde tegenstrijdigheden opnieuw niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnt."

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Gezien deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

De bestreden beslissing oordeelde daarenboven terecht dat:

"Aansluitend bij uw steeds minder geloofwaardig wordende verklaringen over de scheiding, legt u ook nog tegenstrijdige verklaringen af over de door u beweerde bedreigingen door uw ex-echtgenoot na de scheiding. Zoals hierboven reeds beschreven, verklaart u tijdens het eerste interview dat hij u vrij snel na de scheiding begon te bedreigen en u zelfs thuis kwam opzoeken, waardoor u verhuisde (NPO 1, p. 22), terwijl u tijdens het tweede interview verklaart dat u pas het jaar daarna, in de zevende maand van 2016 terug van hem hoorde (NPO 2, p. 23). Tijdens het eerste interview legde u vooral vrij algemene verklaringen af over de bedreigingen die hij tegenover u geuit zou hebben. U herhaalt wel dat hij u vaak bedreigde, voornamelijk telefonisch, en dat hij één keer naar het huis van uw vriendin kwam. U wist enkel dat het in 2016 was, maar niet meer in welke maand (NPO 1, p. 22). U wist wel nog dat hij u toen met de achterkant van een geweer sloeg en dat uw vriendin weg liep naar een plaats waar de soldaten van de overheid waren (NPO 1, p. 23). Tijdens het tweede interview weet u plots wel dat hij in 2016, rond de achtste maand, naar het huis van uw vriendin kwam (NPO 2, p. 26). Ook verklaart u ineens dat hij u in uw gezicht sloeg met zijn hand. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u "nee, de achterkant van het geweer is later, de aanval was verschillende keren" (NPO 2, p. 26). Gevraagd wanneer die andere aanvallen dan waren, verklaarde u "dat is toen ik met de man getrouwd was. Dat was wanneer het erger werd" (NPO 2, p. 26). Later vult u aan: "toen we kort getrouwd waren, viel hij mij aan, dat is wanneer hij mij sloeg met de achterkant van het geweer. Mijn echtgenoot was niet thuis" (NPO 2, p. 28). Dit incident had u niet vermeld tijdens het eerste interview. Toen verklaarde u alleen dat de bedreigingen erger werden na uw tweede huwelijk en dat in de vijfde maand van 2018 uw zus door hem vermoord werd (NPO 1, p. 23). Dan zou hij u na het overlijden van uw zus blijven bedreigen zijn, tot hij u op een nacht thuis aanviel, terwijl uw (tweede) echtgenoot bij u was (NPO 1, p. 23). Dat was in de zevende maand van 2018. U vertrok toen naar Mogadishu (NPO 1, p. 24).

Deze laatste opeenvolging van feiten is afwezig tijdens uw tweede interview, waar u verklaart dat er tussen de dood van uw zus en uw vertrek naar Mogadishu enkel telefonische bedreigingen waren (NPO 2, p. 30). De vraag of er tussen de dood van uw zus en uw vertrek naar Mogadishu nog iets gebeurd was, en of er nog iemand anders aangevallen werd, werd u drie maal gesteld. U vermeldt enkel een incident waarbij uw tweede echtgenoot op zijn werk zou zijn aangevallen – wat u tijdens het eerste interview ook niet had vermeld – en de telefonische bedreigingen (NPO 2, p. 30). Daarna geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste interview gezegd had dat u naar aanleiding van een aanval bij u thuis was gevlucht naar Mogadishu, antwoordt u “ik moet daar nog komen, ik ben daar nog niet” en “ik ben in de war, als ik eraan denk ben ik in de war” (NPO 2, p. 30). Dat laatste zou nog aannemelijk zijn als de vraag niet duidelijk was gesteld, en als uw algemene geloofwaardigheid niet reeds was ondermijnd, maar is geen afdoende weerlegging van de tegenstrijdigheid bij een vraag die drie keer werd herhaald, wat uw algemene geloofwaardigheid nóg verder ondermijnt.”

Verzoekster kan niet gevolgd worden in zoverre zij aanvoert dat de commissaris-generaal zich enkel focust op details en de essentie van het relaas uit het oog verliest. De vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen hebben immers geen betrekking op details, doch wel op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst, met name de telefonische bedreigingen en aanvallen van haar ex-echtgenoot. Van verzoekster mag dan ook worden verwacht dat zij tijdens de procedure eenduidige verklaringen aflegt over feiten die de essentie uitmaken van haar relaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst. Waar zij nog aanvoert dat zij zich geen data meer herinnert omdat het feiten van zeven jaar geleden betroffen, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft die bovendien klemmt met de vaststellingen in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster tijdens het tweede persoonlijk onderhoud weldegelijk de moord op haar zus in de tijd kon situeren, daar waar zij hier tijdens het eerste persoonlijk onderhoud nog niet toe in staat was. Hoe dan ook merkt de Raad op dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij tijdens de procedure coherente en consistente verklaringen kan afleggen over de situering van bepaalde feiten en gebeurtenissen, doch gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit niet het geval. Met het louter herhalen van haar verklaringen doet zij verder geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen.

In de bestreden beslissing werd verder nog met reden gemotiveerd dat:

“Daarbovenop spreekt u zichzelf tegen over waarom u naar Mogadishu bent gevlucht en zijn er ook tegenstrijdigheden in uw verklaringen over wat er daar is gebeurd. U verklaarde tijdens uw beide interviews meermaals dat uw ex-man u bedreigde omdat hij de kinderen van u wou afnemen (NPO 1, p. 22; NPO 2, p. 17, 24, 25, 26). Gevraagd waarom u de kinderen niet meenam naar Jowhar, antwoordde u “hij volgt mij waar ik ben, dat is waarom ik de kinderen achterliet” (NPO 2, p. 31). Daarop aansluitend gevraagd waarom u naar Mogadishu ging, antwoordt u “ik ging naar daar om vrede te vinden bij mijn moeder, om daar veilig te zijn” (NPO 2, p. 31). Deze twee elementen spreken elkaar tegen: u kan niet veilig zijn op een plaats waar hij u zou volgen. Daarmee geconfronteerd antwoordde u uiteindelijk “ik denk dat hij denkt dat ik de kinderen meegenomen heb, hij gelooft niet dat ik de kinderen achtergelaten heb” (NPO 2, p. 31). Dit is op zijn beurt dan weer moeilijk te rijmen met het feit dat hij u overal zou volgen en het feit dat “hij wist elke stap die ik zette, gelijk waar ik was” (NPO 1, p. 20). Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor nog verder ondermijnd. Daarnaast zijn er tegenstrijdigheden in uw verhaal over de feiten die na uw terugkeer naar Mogadishu plaatsvonden. Zo verklaarde u tijdens het eerste interview dat uw ex-echtgenoot u bleef bedreigen toen u in Mogadishu was, dat hij op een dag naar het huis van uw moeder kwam toen er niemand was behalve uw nichtje, hij terug vertrok, de volgende dag terugkwam en uw moeder aanviel (NPO 1, p. 17-18; 24). Tijdens het tweede interview verklaart u echter dat hij vóór hij uw moeder aanviel al een keer naar het huis kwam en een discussie met haar had: “hij kwam naar haar, hij zei als je je dochter niet aan mij geeft, zal ik je doden” (NPO 2, p. 32). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, reageert u: “ik herinner het mij niet, ik weet het niet” (NPO 2, p. 33). U slaagt er wederom niet in de tegenstrijdigheid te weerleggen. Daarbovenop verklaarde u tijdens het eerste interview dat de burens getuige waren van de schietpartij: “ze hadden een discussie, er was geluid in het huis, ze hoorden het en gingen kijken en dan schoot hij” (NPO 1, p. 19). Bij het tweede interview verklaart u echter dat het uw nichtje was die getuige was: “ik wist dat hij degene was die haar neerschoot, omdat het meisje zei dat hij het was” (NPO 2, p. 33). U slaagt er ook niet in om deze tegenstrijdigheid te weerleggen, wat uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnt.

Bovendien is het, bovenop uw tegenstrijdig verhaal, niet aannemelijk dat uw ex-echtgenoot erin slaagde uw zus én uw moeder te doden, maar dat hij, hoewel hij meermaals de gelegenheid had, er nooit toe gekomen is u zelf te doden of zelfs maar op u te schieten.

Ook is het op zijn minst vreemd dat hij u zoveel jaren lang bleef achtervolgen, en zelfs helemaal van Jowhar naar Mogadishu reisde omdat hij er nog steeds niet in geslaagd was om u te doden ondanks meerdere kansen, én u dan bovendien nog steeds niet kon doden."

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Gezien deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Ten slotte oordeelde de bestreden beslissing nog op pertinente en correcte wijze als volgt:

"Ten laatste zijn uw verklaringen over hoe u met uw moeder het land verliet en naar Turkije reisde niet geloofwaardig. U verklaart dat uw moeder na de aanval door uw ex-echtgenoot werd opgenomen in het Digfeerziekenhuis voor 25 dagen en daarna werd overgebracht naar Turkije (NPO 1, p. 17; NPO 2, p. 32). Uw moeder zou een paspoort en visum hebben gekregen via het ziekenhuis, en de reis werd voor haar georganiseerd. U kon met haar meereizen. Uw huidige (tweede) echtgenoot zou uw papieren voor u geregeld hebben. U slaagt er echter niet in doorleefde verklaringen af te leggen over het verloop van die reis en kent u niet eens de naam van het ziekenhuis waar uw moeder werd opgenomen in Turkije. Ook verklaarde u bij uw interview bij de DVZ dat u in Turkije in Istanbul in de wijk Amiyatka (Sparta) verbleef waar u en uw moeder een huis huurden (Verklaring DVZ, p. 12). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat uw moeder naar een ziekenhuis in Ankara werd gebracht (NPO 1, p. 25; NPO 2, p. 33). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd verklaarde u "nee we zijn geland in Istanbul, ze is van daar naar Ankara meegenomen", dat u in transit was, en dat u met andere Somalische meisjes in een huis woonde (NPO 1, p. 27). U verklaarde bij het CGVS ook dat uw moeder het ziekenhuis nooit verliet en daar overleed (NPO 1, p. 32; NPO 2, p. 33). U ondermijnt hiermee nog verder uw geloofwaardigheid. Bovendien slaagt u er ook niet in om documenten of een begin van bewijs voor te leggen van een reis die via officiële kanalen verlopen is omdat ze "vielen in de oceaan toen ik naar Griekenland ging" (NPO 1, p. 25). Tijdens het tweede interview gevraagd of er echt geen mogelijkheid was, antwoordt u "Wie kan het voor mij krijgen?" (NPO 2, p. 35)."

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Gezien deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeksters verklaringen over de door haar ondergane vervolgingsfeiten, geheel ongeloofwaardig zijn. De bestreden beslissing oordeelde nog terecht dat de door verzoekster neergelegde documenten de geloofwaardigheid van haar relaas niet vermogen te herstellen, gezien de geboorte- en identiteitscertificaten en het huwelijkscontract (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nrs. 1-3) geen rechtstreeks verband houden met de aangehaalde vervolgingsfeiten en dat bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, met name de COI Focus "*Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten*" van Cedoca van 9 september 2016 daarenboven wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kunnen Somalische autoriteiten zich ook vandaag nog niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien blijkt uit deze landeninformatie tevens dat corruptie wijdverspreid is in Somalië. Bijgevolg stelde de bestreden beslissing terecht dat de bewijswaarde van Somalische documenten relatief is en op zich niet volstaat om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

Wat de neergelegde medische attesten betreft (*Ibid.*, nr. 4) die betrekking hebben op verzoeksters gezondheidstoestand in België, merkt de Raad op dat dit geen verband houdt met de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar uit deze medische attesten nog kan blijken dat verzoekster vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure noch tijdens de persoonlijke onderhouds nog thans in haar verzoekschrift enige vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV in haar land van herkomst heeft aangebracht. Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten.

Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verzoekster verklaarde bovendien dat zij de medische attesten per ongeluk had afgegeven tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 16). Verzoekster maakt aldus op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoeksters persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Mogadishu en dat hierboven werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen dat zij van 2010 tot 2018 in de stad Jowhar heeft verbleven, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoekster toegevoegde informatie, voor zover deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd. Bovendien bevestigt de door de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen bijgebrachte informatie deze analyse.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Waar verzoekster het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en de Nederlandse overheid citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Somalië reizen en niet slaat op Somalische staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekster, doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

In zoverre het verzoekschrift aanvoert dat verzoekster een grotere kans heeft om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt omdat zij tot een minderheidsclan behoort, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekster verklaarde te behoren tot de Hawiye (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 14), hetgeen een meerderheidsclan betreft in Somalië. Hoe dan ook merkt de Raad op dat uit de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 21 april 2020 blijkt dat clanaffiliatie niet beschermt tegen toevallig of willekeurig geweld, onafgezien van de beoordeling van het feit dat verzoekster specifiek zou worden geraakt omwille van haar behoren tot een minderheidsclan, dat bij voorrang aanleiding zou geven tot een onderzoek in het licht van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij omwille van het behoren tot een bepaalde clan een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat clanaffiliaties hier geen invloed op hebben.

Zij voert geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP